Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 461 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. BARTOS**
Rue Sous-le-Château 10
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 8 mei 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2025 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel-West op 08.05.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam : I. (..)
voornaam: I. (..)
geboortedatum : (..)2000
geboorteplaats:
nationaliteit: Onbepaald
In voorkomend geval, alias: I., I. (..), °(..)2000 met Bulgaarse nationaliteit wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.(1)

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 08.05.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
* 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 4 jaar:
Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:
* de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden*
Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 13.11.2024 een aanvraag "Verklaring van inschrijving als EUonderdaan" indiende als werkzoekende bij de gemeente Sint-Jans-Molenbeek. Hij staafde deze aanvraag met een Bulgaarse identiteitskaart met nummer xxxxxxx geldig tot 12.08.2028. Op 28.11.2024 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten vast dat betrokkene een valse Bulgaarse identiteitskaart had voorgelegd (analyseverslag RR-2024xxxxxx/AZ-2024-xxxxxx). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 10.12.2024 deelde DVZ aan de gemeente Sint-Jans-Molenbeek mee dat zijn aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd.
Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Moyen unique : violation des articles 44nonies, 44decies et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après : la loi du 15 décembre 1980), des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'erreur manifeste d'appréciation ainsi que du droit à être entendu.

3.1.
L'Office des Etrangers motive notamment sa décision de la manière suivante :
(…)

L'Office des Etrangers considère que le requérant a tenté de se faire passer pour un citoyen d'un état membre de l'Union européenne.
Il lui inflige une interdiction d'entrée de 4 ans.
3.2.
L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :
« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.
La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :
1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;
2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.
[Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :
1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;
2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]
La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.
Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.
§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.
L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».
L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.
La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.
Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.
3.3.
Tout d'abord, le requérant conteste avoir trompé les autorités belges, en utilisant de faux documents.
S'il est vrai que le requérant est originaire d'Ouzbékistan, il a ensuite vécu durant de nombreuses années en Bulgarie et y a acquis la nationalité bulgare.
Le requérant est en possession tant de la nationalité ouzbèk que de la nationalité bulgare.
En outre, avant d'arriver sur le territoire belge, le requérant a séjourné dans d'autres Etats membres de l'Union européenne sans que l'authenticité de ses documents de voyage n'ait été remise en cause.
Il est donc étonnant que les autorités belges remettent en cause les documents d'identité délivrés par les autorités bulgares.
3.4.
En outre, les interdictions d'entrée concernant des citoyens membres de l'Union européenne doivent être prises conformément aux articles 44 nonies et 44 decies de la loi du 15 décembre 1980, dont les conditions d'application sont plus restrictives.
Selon l'article 44 nonies : « § 1er. Lorsqu'un ordre de quitter le territoire est pris à l'encontre d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, le ministre ou son délégué peut l'assortir d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume uniquement pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.
§ 2. La durée de l'interdiction d'entrée ne peut pas dépasser cinq ans sauf si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.
La durée est déterminée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.
§ 3. L'interdiction d'entrée ne peut pas contrevenir au droit à la protection internationale ».
En outre, l'autorité administrative aurait dû laisser au requérant les moyens de se procurer les documents permettant de prouver sa qualité de ressortissant de l'Union européenne, conformément à l'article 41 de la loi sur les étrangers.
Votre Conseil, dans son arrêt du 5 février 2025, a indiqué : « Le Conseil du contentieux des étrangers (ci-après : le Conseil) constate que la décision attaquée est fondée sur l'article 74/11, §1er, alinéa 2, 1°, de la loi du 15 décembre 1980 (…)
Cette disposition figure sous le « Titre III quater » de la loi du 15 décembre 1980 intitulé
« Dispositions applicables au retour des ressortissants d'un pays tiers en séjour illégal sur le territoire. » et n'est donc pas applicable à un ressortissant européen. Les interdictions d'entrée prises à l'encontre d'un ressortissant d'un pays européen sont en effet réglementées par les articles 44nonies et 44 decies, dont les conditions d'application sont plus restrictives.
En l'occurrence, bien que la décision attaquée indique au sujet de la partie requérante : « Nationalité : Roumanie (Se déclare citoyen de l'Union Européenne mais ne peut le prouver) » et analyse sa situation comme si elle était ressortissante d'un Etat tiers, il ressorts du dossier administratif que :
o le procès-verbal de constat d'infraction, rédigé par un officier de police de la zone Midi le 26 juillet 2024, figurant au dossier administratif, indique que la partie requérante est de nationalité roumaine, que son identité est établie sur base de : déclaration », et que la partie requérante n'est pas porteuse d'une carte d'identité ni d'un titre de séjour ;
(…) o un courriel de consulat de Roumanie à Bruxelles envoyé à la partie défenderesse le 14 août 2024 précise que « We have identified [nom et prénom de la partie requérante] as a Romanian citizen, and we are prepared to issue a travel document upon his request » (le Conseil souligne),
o le 23 août 2024, la partie requérante a été rapatriée à Bucarest, en Roumanie.

Il s'ensuit que, quand bien même la partie requérant n'aurait pas été en possession de son titre d'identité au moment de son interception par la police de la zone Polbruno, la partie défenderesse, au vu de l'article 41 de la loi du 15 décembre 1980, aurait dû lui laisser les moyens de se procurer les documents permettant de prouver sa qualité de ressortissante de l'Union européenne.
Par ailleurs, au vu de la nationalité roumaine de la partie requérante, l'interdiction d'entrée attaquée repose sur une base légale qui n'est pas applicable en l'espèce. »
L'interdiction d'entrée étant prise sur base d'une base légale erronée, l'interdiction d'entrée est illégale et doit être annulée.
3.5.
L'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.
Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).
Or, bien que retenu par la police de Bruxelles, le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation. Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire.
Dans l'arrêt « M.G. et N.R » prononcé le 10 septembre 2013 (C383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent […].
Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »
Dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit d'être entendu « fait […] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46).
Elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ».
Par conséquent, les droits de la défense du requérant, notamment le principe 'audi alteram partem, ont été mis à mal dans le cas d'espèce. Le droit d'être entendu n'a pas été respecté alors que le requérant disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative.
De même, le requérant avait l'intention d'introduire une procédure en regroupement familial en Belgique eu égard à la présence de sa mère sur le territoire belge.
Or, cette interdiction d'entrée constitue un obstacle évident à la délivrance d'un permis de séjour en Belgique en cas d'acceptation de la procédure en regroupement familial.
La procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent si le requérant avait été préalablement entendu.
L'interdiction d'entrée doit donc être annulée. …"

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen het bestreden inreisverbod, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing:

"§ 1.
De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

*In cas*u werd aan verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. *In casu* blijkt dat op 8 mei 2025 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist dit niet. De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Verder blijkt dat de verwerende partij beslist heeft tot een duurtijd van vier jaar, dit op grond van artikel 74/11, §1, derde lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat toelaat een inreisverbod voor maximum vijf jaar op te leggen in het geval *"de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;".* De verwerende partij wijst erop dat verzoekende partij zich bediend heeft van een valse Bulgaarse identiteitskaart en getracht heeft daarmee verblijfsrecht te bekomen.

2.4. Verzoekende partij betwist dit en betoogt dat zij wel degelijk de Bulgaarse nationaliteit heeft, maar met dergelijk niet-gesubstantieerd betoog doet zij geen enkele afbreuk aan de motivering van de verwerende partij die verwijst naar het onderzoek gevoerd door de gespecialiseerde dienst van de politie, met name de centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten en waaruit gebleken is dat de Bulgaarse identiteitskaart die verzoekende partij gebruikt wel degelijk vervalst is (zie kopie van het analyserapport van voormelde dienst van 28 november 2024 in het overgemaakte elektronisch administratief dossier). Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden tot de bevinding is gekomen dat zij een valse Bulgaarse identiteitskaart gebruikte en aldus getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Het loutere gegeven dat zij in andere Europese lidstaten heeft verbleven zonder dat de authenticiteit van dit document in vraag werd gesteld doet, naast het feit dat dit een bloot betoog betreft, geen enkele afbreuk aan de mogelijkheid van de Belgische autoriteiten om de authenticiteit van een identiteitsdocument te onderzoeken, noch kan dit afbreuk doen aan de vastgestelde vervalsing van het Bulgaarse identiteitsdocument.

Verzoekende partij blijft volharden in haar betoog dat zij wel degelijk de Bulgaarse nationaliteit heeft doch de Raad benadrukt dat haar blote stelling volledig wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat de door haar gebruikte Bulgaarse identiteitskaart vals is en dat zij in werkelijkheid I.M., °2000 van Oezbeekse nationaliteit betreft, hetgeen blijkt uit de naderhand door haar voorgelegde Oezbeeks paspoort. Zij werd ook op 22 mei 2025 gerepatrieerd naar Tasjkent, hoofdstad van Oezbekistan. Dat zij aldus een EU-burger is wordt geenszins concreet aangetoond. Haar verwijzing naar bepalingen in de Vreemdelingenwet die betrekking hebben op Unieburgers is dan ook volstrekt irrelevant *in casu*. Hetzelfde geldt voor waar zij dienaangaande ook verwijst naar rechtspraak van de Raad.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij gelet op voorgaande vaststelling inzake het gebruik van een valse Bulgaarse identiteitskaart besluit tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vier jaar, waarbij de verwerende partij tevens heeft vastgesteld dat er geen elementen in de zin van artikel 3 of 8 EVRM zijn die het treffen van dergelijk inreisverbod verhinderen.

2.4. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C-249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C-372/12). De Raad dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van specifieke omstandigheden die de verzoekende partij had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet treffen van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 40).

Verzoekende partij verwijst naar haar betoog waar zij betwist dat de Bulgaarse identiteitskaart vervalst is en dat zij wel degelijk beschikt over de Bulgaarse nationaliteit, maar zoals uit de bespreking *supra* is gebleken kan zij niet overtuigen om de in het bestreden inreisverbod gegeven motivering te ontkrachten.
Verder beperkt ze zich tot een evenzeer blote stelling dat zij zinnens was om een gezinsherenigingsprocedure op te starten met haar in België verblijvende moeder, dit temeer zij voor het treffen van de bestreden beslissing verklaarde dat zij geen familie heeft in België (stuk 18 in het elektronisch administratief dossier). Zij brengt met dit betoog geen elementen bij die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming van het inreisverbod. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER